

**АСТРИД ЛИНДГРЕН
ДЕЦАТА ОТ УЛИЦА
„ТЯСКАДЖИЙСКА“**

Превод от шведски: Теодора Джабарова, 2001

chitanka.info

ЛОТА Е СТРАШНО ДЕТИНЕСТА

Брат ми се казва Юнас, аз се казвам Мия-Мария, а пък нашата сестричка се казва Лота. Тя, Лота, е само на малко повече от четири години. Татко казва, че преди да има деца в къщата, тук било съвсем тихо. Ама след това станало страшно шумно. Брат ми се е родил преди мен. И татко казва, че в къщата почнало да се тряска, щом Юнас станал достатъчно голям, за да хлопа с дрънкалката си по ръба на леглото, когато татко искал да си отспи в неделя сутрин. И оттогава Юнас тряска все повече и повече, и повече.

После съм дошла аз и след това дошла Лота.

Ние живеем в една жълта къща на малка уличка, която се казва „Грънчарска“.

— Някога на тази улица може да са живели грънчари, ама сега тук живеят само тряскаджии — казва татко. — Мисля, че трябва да я наречем улица „Тряскаджийска“.

Лота се сърди, задето не е толкова голяма, колкото Юнас и мене. А Юнас и аз бива да ходим чак до площада съвсем сами, но Лота не бива. Юнас и аз ходим всяка събота до площада и купуваме бонбони от лелките, дето стоят там. Ама носим бонбони и на Лота, защото така трябва.

Една събота валеше такъв страхотен дъжд, че за малко да не можем да отидем до площада. Обаче взехме големия чадър на татко и все пак отидохме и купихме червени бонбони. Докато се прибирахме, вървахме под чадъра и ядохме бонбони, много весело беше. Пък Лота не можа дори на двора да излезе, защото валеше толкова страхотно.

— Защо трябва да вали? — попита Лота.

— За да могат картофите и ръжта да пораснат, та да имаме какво да ядем — каза мама.

— А защо трябва да вали на площада? — попита Юнас. — За да пораснат бонбоните ли?

Тогава мама само се разсмя.

Като си легнахме вечерта, Юнас ми каза:

— Слушай, Мия, когато отидем при дядо и баба, няма да садим моркови в нашата градинка, а бонбони. Така ще е много по-добре.

— Да, само че морковите са по-полезни за зъбите — рекох му аз.
— Ама можем да ги поливаме с моята зелена лейка. Бонбоните де.

Толкова се зарадвах, като се сетих за моята малка зелена лейка, дете си я имам при дядо и баба на село. Тя стои на една полица в избата.

Когато стане лято, винаги отиваме при дядо и баба, родителите на мама.

Можете ли да познаете какво направи Лота веднъж при дядо и баба на село? Зад обора има голяма купчина тор и от нея чичо Юхансон взима тор и го разхвърля по нивите, за да расте добре посятото.

— Защо се слага тор? — попита Лота. Тогавата татко каза, че всичко расте добре, като се натори. — Трябва да има и дъжд — рече Лота, защото помнеше какво беше казала мама, когато валеше толкова силно онази събота.

— Точно така — отговори татко.

Следобед почна да вали.

— Някой да е виждал Лота? — попита татко.

Ама не я бяхме виждали доста време и тръгнахме да я търсим. Първо търсихме вътре в къщата и във всички дрешници, обаче там нямаше никаква Лота. И татко се разтревожи, защото беше обещал на мама да я наглежда. Накрая Юнас, татко и аз излязохме да я търсим навън — в обора и в плевнята, и навсякъде. А после отидохме зад обора и, представете си, Лота стоеше там под дъжда наред купчината тор и беше свършено мокра.

— Миличка малка Лота, защо стоиш там? — извика татко.

Тогава Лота се разплака и каза:

— За да порасна и да стана голяма колкото Юнас и Мия.

Ох, каква е детинеста тази Лота!

ИГРАЕМ ПО ЦЕЛИ ДНИ

Юнас и аз играем ли, играем по цели дни. Е, и Лота може да участва, когато играем такива игри, дето могат да се играят с нея.

Но понякога играем на морски разбойници и тогава Лота само ни пречи. Защото току пада от масата, която уж е нашият кораб. Обаче тя пици и иска въпреки това да участва. Онзи ден, когато си играехме на морски разбойници и Лота не ни оставяше на мира, Юнас каза:

— Знаеш ли *какво* прави човек, когато играе на морски разбойници, Лота?

— Стои върху масата и подскача и е морски разбойник — отговори Лота.

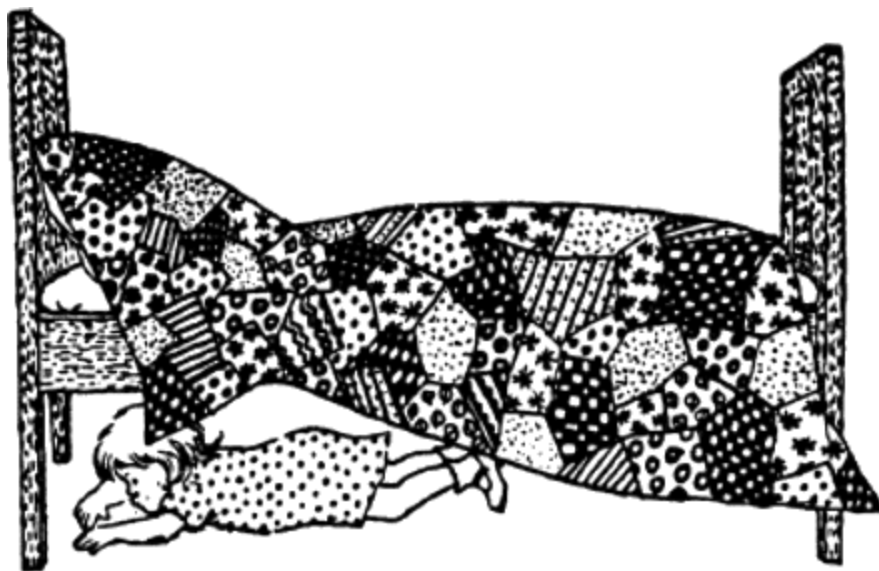
— Да, ама има и друг начин, дето е много по-хубав — рече Юнас. — Лягаш на земята под леглото, без да мърдаш...

— Защо? — попита Лота.

— Ами лежиш там и си морски разбойник и през цялото време повтаряш съвсем тихичко: „Повече храна, повече храна, повече храна“. Така правят морските разбойници — отвърна Юнас.

Най-после Лота повярва, че морските разбойници правят така, и се завря под леглото си, и почна да повтаря:

— Повече храна, повече храна, повече храна.

Пък Юнас и аз се качихме на масата в детската стая и отплавахме по морето — е, наужжим де.

През цялото време Лота лежеше под леглото си и повтаряше: „Повече храна“, а на нас ни се струваше почти по-весело да гледаме нея, отколкото да сме морски разбойници.

— Колко дълго лежат морските разбойници под леглата си и казват: „Повече храна“? — попита най-сетне Лота.

— Докато стане Бъдни вечер — рече Юнас.

Тогава Лота изпълзя изпод леглото, стана и каза:

— Не искам да съм морски разбойник, защото те са глупави.

Но понякога е добре, че си имаме Лота, когато играем. Сегизтогиз Юнас и аз играем, че уж сме ангели. Тогава сме ангели закрилници и трябва да имаме кого да закриляме, та закриляме Лота. Тя трябва да легне в леглото си и ние заставаме до него и размахваме

ръце. Преструваме се, че пърхаме с крила и летим насам-натам. Обаче Лота смята, че тази игра не е забавна, защото трябва само да лежи мирно. И ако се замислим, за нея то е почти същото като да играе на морски разбойници, само дето тогава лежи *под* леглото и освен това казва „Повече храна“, иначе е същото.

Играем и на болница. Тогава Юнас е доктор, аз съм болнична сестра, пък Лота е болно дете, което лежи в леглото си.

— Не *искам* да лежа в леглото — каза Лота последния път, когато искахме да е болно дете. — Искам да съм доктор и да пъкна една лъжица в гърлото на Мия.

— Ти не можеш да си доктор — рече Юнас, — защото не можеш да напишеш ресефта.

— Какво не мога да напиша? — попита Лота.

— Ресефта. Такова, на което докторът пише как да се лекуват болните деца, не се ли сецаш? — отговори Юнас.

Юнас знае да пише с печатни букви, макар че още не е тръгнал на училище. Може и да чете.

Най-сетне накарахме Лота да легне в леглото и да е болно дете, въпреки че не искаше.

— Какво му има на това дете? — попита Юнас и гласът му звучеше точно като на чичо доктора, дето идва при нас, когато сме болни и имаме шарка.

— Повече храна, повече храна, повече храна — каза Лота. — Аз си играя, че съм морски разбойник.

— Ох, каква си глупава! — викна Юнас. — Престани, защото няма да играем с теб, ако си такава глупава.

Тогава Лота стана болно дете и ние ѝ направихме компрес на ръката, а Юнас опря една голяма макара на гърдите ѝ и през макарата чу, че гърдите ѝ са много болни.

После пъхна една лъжица в гърлото ѝ и каза, че и то било болно.
— Трябва да ѝ направя инжекция — заяви Юнас.

Защото веднъж, когато Юнас беше болен, докторът му направи инжекция в ръката, за да оздравее, и затова той искаше да направи инжекция на Лота. Юнас взе една игла за кърпене и се преструвахме, че тя уж е такава инжекция, каквато имат докторите.

Ама Лота не искаше никаква инжекция. Взе да рита и да креци:
— Няма да ми правите инжекция!

— Уф, глупаче, ние само се преструваме — каза Юнас. — Не разбираш ли, че няма да те бодна наистина?

— Все пак не искам никаква инжекция — пищеше Лота.
Та не можахме да играем повече на болница.
— Въпреки това ще напиша ресефта — реши Юнас. И седна до
масата, и взе да пише със син молив върху една хартия.

Пищеше с печатни букви, ама аз не можах да го прочета.

РЕСЕФТА
БОЛНУ МУМИЦИ ТРЪАБВА ДА СЪ ЛЕКУВА
ТРЪАБВА МУ ИНДЖЕКЦИЯ
ДОКТОР ЮНАС МАЛМ

Юнас и аз намираме, че е много забавно да си играем на болница. Обаче Лота не.

ЛОТА Е УПОРИТА КАТО СТАРА КОЗА

Нашият татко е много смешен. Когато се прибира от кантората, Юнас, аз и Лота заставаме в антрето и го посрещаме. И тогава татко почва да се смее и казва:

— Брей, колко много деца имам!

Веднъж се скрихме зад дрехите в антрето и стояхме съвсем, ама съвсем мирно и тогава татко каза на мама:

— Защо няма шум в къщата, да не са болни децата?

Тогава изскочихме иззад дрехите и взехме да се смеем на татко, пък той каза:

— Не бива да ме плашите така. Гръм и трясък трябва да има, когато се прибирам, иначе много се тревожа.

Но обикновено няма нужда да се тревожи.

Веднъж два камиона се сблъскаха на улицата точно пред нашата къща и така страшно изтреця, че Лота се събуди, макар да беше току-що заспала. Тогава тя каза:

— Какво направи Юнас сега?

Защото тя май си мисли, че Юнас прави целия гръм и трясък на света.

Лота е толкова сладка и има такива дебели крачета! Юнас и аз често я целуваме и прегръщаме, ама тя не иска. Има много неща, които Лота не иска. Лекарството не иска да си взима, въпреки че трябва, когато е болна. Миналата седмица Лота имаше кашлица и мама искаше да ѝ даде лекарство против кашлица. Ама Лота си стискаше устата и само клатеше глава.

— Ти си малко глупавичка, Лота — каза Юнас.

— Не съм малко глупавичка — викна Лота.

— Си, защото не искаш да си вземеш лекарството против кашлица и значи си глупава — рече Юнас. — Когато аз трябва да взимам лекарство, тогава *просто решавам* да го взема и го взимам.

Пък Лота каза:

— Когато *аз* трябва да взимам лекарство, решавам да не го взимам и не го взимам.

След това пак стисна устата си и взе да върти глава насам-натам. Мама я погали и ѝ каза:

— Значи ще трябва да лежиш и да кашляш, горката ми мъничка Лота!

— И изобщо да не спя — рече Лота много доволно.

Лота не иска да си ляга вечерно време, всъщност и аз не искам. Намирам, че мама е много чудновата, дете иска да си лягаме вечер, когато сме съвсем будни, а сутрин, когато спим, иска да ставаме.

Все пак щеше да е по-добре, ако Лота си беше взела лекарството, защото на другия ден беше още по-кашлява и по-сополива и мама ѝ каза, че не бива да излиза. Но аз трябваше да отида да купя нещо за мама от магазина за шевни принадлежности и докато стоях там и чаках да ми дойде редът, ето че през вратата дотърча Лота, съвсем сополива.

— Върви си вкъщи — казах ѝ аз.

— Няма да си вървя — рече Лота. — И аз искам да ходя в шевен магазин.

Тя подсмърчаше ли, подсмърчаше и най-сетне една лелка в магазина я попита:

— Ти нямаш ли носна кърпа?

— Имам, ама не я давам назаем на хора, дето не ги познавам — отговори Лота.

Ще разкажа още нещо за Лота. Веднъж мама ни заведе на зъболекар, Юнас и мене, и Лота. Мама беше видяла, че Лота има малка дупчица на един зъб и зъболекарят трябваше да я оправи.

— Ако се държиш храбро при зъболекаря, ще ти дам една корона — каза мама на Лота.

Мама трябваше да седи в чакалнята, докато ние бяхме вътре при зъболекаря. Той първо прегледа моите зъби, обаче аз няхмах дупки и ме пуснаха да отида при мама в чакалнята. Седяхме там дълго-дълго и чакахме Юнас и Лота и мама каза:

— Чудна работа, че Лота не крещи!

След малко вратата се отвори и Лота излезе.

— Добре ли се държа? — попита я мама.

— Ами да — рече Лота.

— Какво направи зъболекарят? — попита мама.

— Извади един зъб — отговори Лота.

— И ти не крещя! Брей, каква си била героиня! — каза мама.

— Не, не крещях — рече Лота.

— Ти наистина си храбро момиче — каза мама. — Ето ти една корона.

Лота взе короната, пъкна я в джоба си и изглеждаше много радостна.

— Я дай да видя дали тече кръв — казах аз.

Лота зяпна, ама аз не видях да ѝ липсва някой зъб.

— Той не е извадил никакъв зъб — рекох.

— Извади... на Юнас — изсмя се Лота.

После излезе Юнас заедно със зъболекаря. Зъболекарят посочи Лота и каза:

— На тази госпожица нищо не можах да направя, защото не искаше да си отвори устата.

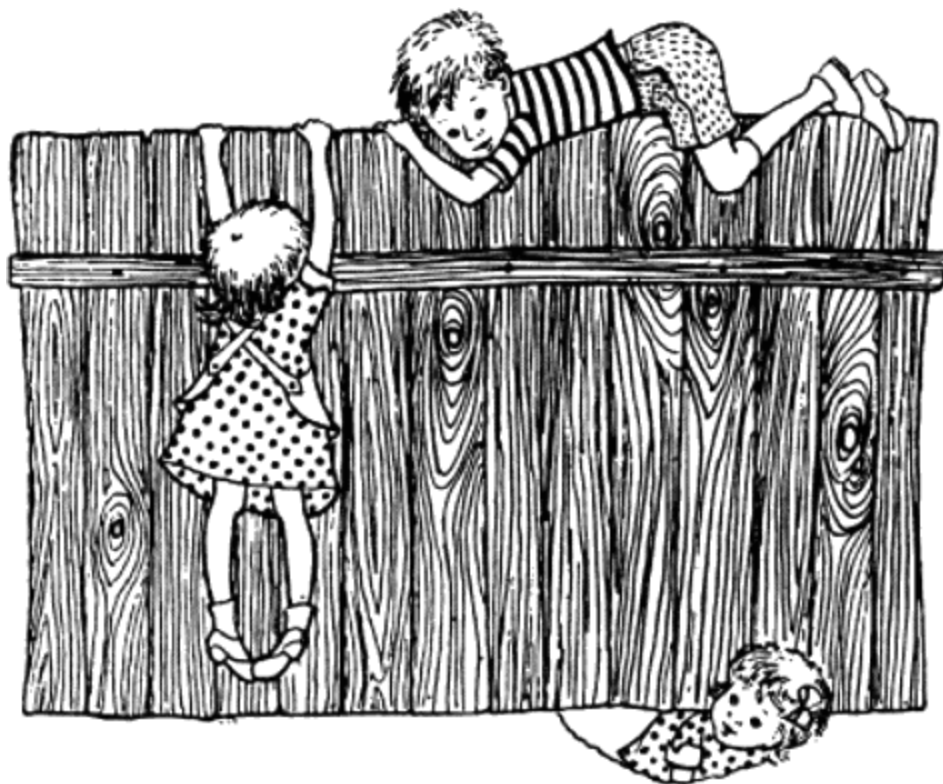
— Навсякъде трябва да се срамуваме от това дете — заяви Юнас, когато се прибрахме.

— Аз не го познавах — рече Лота. — Не мога да зяпам пред хора, дете не ги познавам.

Татко казва, че Лота е упорита като стара коза.

ЛЕЛЯ БЕРГ Е НАЙ-ДОБРИЧКАТА НА СВЕТА

В къщата до нас живее леля Берг и понякога ѝ ходим на гости. Между нейната градина и нашата градина има дъсчена ограда, но Юнас и аз можем да се прекатерим през нея. Лота не може да се прекатери, обаче кучето на леля Берг е изровило на едно място пръстта под оградата, та е станала дупка и през нея се промушва Лота.

Онзи ден бяхме при леля Берг и прекарахме много весело. Тя има писалище с капак и това писалище има сума малки чекмеджета, пълни с хубави неща.

— Моля, лельо Берг, нека да видим всичките ти хубави неща — каза Юнас.

И тя се съгласи. Първо видяхме малката кукла, с която леля Берг си играела, когато била дете. А тази кукла се казва Роза.

Леля Берг е много, много стара, ама не чак толкова, колкото си мисли Лота. Ей това каза Лота:

— Лельо Берг, ти носеше ли със себе си Роза в Ноевия ковчег?

Защото тъкмо предната вечер татко ни беше разказал за Ноевия ковчег. Разказа ни как старецът Ной си построил голям кораб, който нарекли ковчег. И след това валяло няколко седмици и всички, които не били с Ной в ковчега, се удавили, а това станало преди много хиляди години.

Леля Берг се изсмя и каза:

— Миличка Лота, аз не бях в Ноевия ковчег.

— Че тогава защо не си се удавила? — попита Лота.

Роза лежи в едно от малките чекмеджета на писалището като в легло. Лежи върху розов памук и има завивка от парче зелен копринен плат, а самата тя е облечена в синя рокля. И, представете си, в едно от другите чекмеджета леля Берг държи съвсем мъничка стъклена кошничка с розови рози. Играхме си с Роза и тя носеше кошничката през едната си ръка и уж беше Червената шапчица, която отива при баба си с храна и бутилка сок. В една купичка на пианото леля Берг беше сложила шоколадови бонбони. Някои от тях бяха като малки бутилки, увити в станиол. Такава една бутилка сложихме в кошничката на Червената шапчица и малко стафиди и бадеми, които ни даде леля Берг. Пък Скоти — кучето на леля Берг, беше вълкът, аз бях бабата, а Юнас беше ловецът, дето идва и гръмва вълка.

— Ами аз? — попита Лота. — Аз *нищо* ли няма да бъда?

А ние дадохме на Лота да носи Роза и да говори това, дето го казва Червената шапчица, защото Роза не може да говори сама. Обаче когато Червената шапчица пристигна в бабината къща, която уж беше в антрето на леля Берг, в кошничката нямаше никакви стафиди и никакви бадеми.

— Къде е яденето за баба? — попита Юнас.

— Роза го изяде — рече Лота.

Тогавя Юнас не искаше Лота да играе повече на Червената шапчица. Скоти пък не искаше да се преструва, че уж ще изяде бабата. Юнас го държеше, ама той риташе ли, риташе и накрая се изскубна, завря се под канапетото и от време на време само си подаваше носа и ни гледаше сърдито. Скоти всъщност никак не се радва, когато ние отиваме у леля Берг.

Но ние така се забавлявахме и разгледахме всичко останало в писалището на леля Берг.

Тя има един игленик от червена коприна, който прилича на сърце, и една малка картина в златна рамка, и на картината се вижда красив ангел с дълга руса коса и бяла нощница и с две големи бели криле на гърба. Лота много обича тази картина и аз също.

— Ами как е успял ангелът да си облече нощницата през крилетете? — попита Лота.

Юнас каза, че нощницата може би има цип отзад.

Леля Берг ни изпече вафли. Прави го понякога, когато ѝ отиваме на гости, ама невинаги.

— Навън е такава прекрасно пролетно време, че може да седнем в градината, да пием какао и да си изядем вафлите там — каза леля Берг.

Докато леля Берг беше в кухнята и печеше вафлите, ние останахме сами в хола и си играехме. Там има два прозореца и те бяха отворени, защото беше толкова топло. Юнас и аз се провесихме всеки през един прозорец и Юнас ми подхвърляше едно каменно топче, което носеше в джоба на панталоните си. Аз пък му го подхвърлях обратно и така го хвърляхме напред и назад. Но накрая аз изтървах топчето и то падна в тревата. След това Юнас и аз решихме да се състезаваме кой може да се провеси по навън през прозореца.

Състезавахме се, състезавахме се и — не щеш ли — Юнас падна долу. Ох, как се изплаших!

Леля Берг също се изплаши. Тя влезе в хола точно когато Юнас падна. Изтича до прозореца и извика:

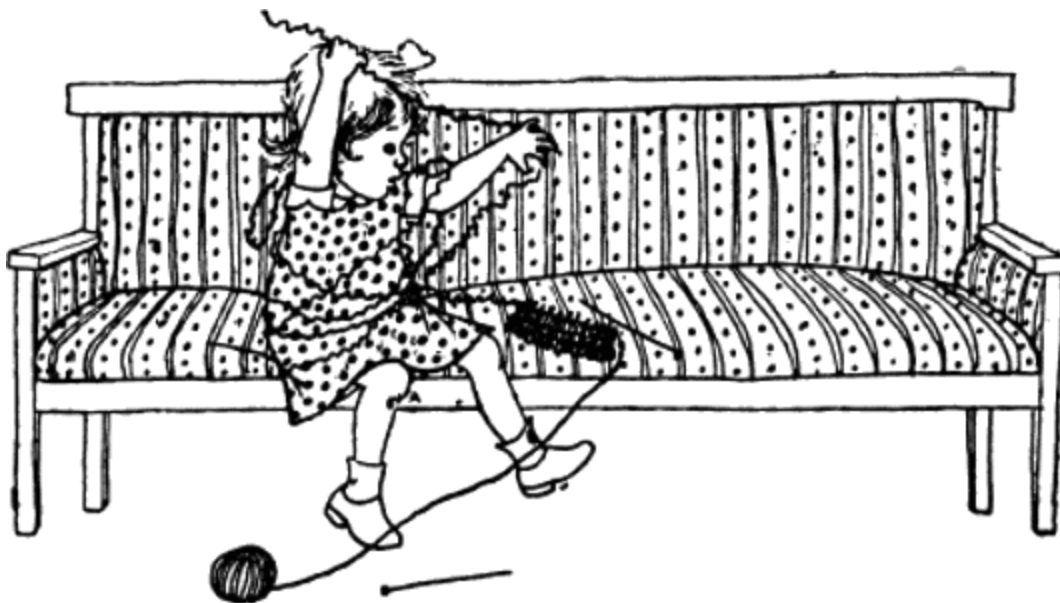
— Юнас, това пък как стана?

Юнас седеше в тревата с голяма цицина на челото.

— Мия и аз искахме да видим кой може да се провеси по навън през прозореца и аз спечелих — отговори той.

Но докато Юнас и аз се състезавахме, Лота беше намерила на канапето плетката на леля Берг. Леля Берг плете пуловери и жилетки и хората си ги купуват от нея. И, представете си, тази глупава Лота измъкнала шишовите и разплела всичко, дето леля Берг била изплела.

Седеше на канапето, цялата омотана в прежда, и я дърпаше и късаше. А леля Берг се развика:

— Ех, ти, Лота, какво си направила?

— Пуловер — рече Лота. — И преждата е станала съвсем къдрава.

Тогава леля Берг каза, че ще е най-добре да излезем в градината да си ядем вафлите, а след това трябвало да си отидем.

Седяхме в градината на леля Берг, пиехме какао и ядохме много вафли, поръсени със захар. Толкова хубаво беше на слънце, около нас скачаха малки врабчета и ние им давахме трохи. Ама после леля Берг се измори и ни каза да си отидем. Тогава Юнас и аз се прекатерихме пак през оградата, а Лота се провря през дупката и си отидохме вкъщи, и то право в кухнята, за да видим какво ще има за обяд.

— Ще има пържен костур — каза мама.

Тогава Юнас рече:

— Добре че имаме толкова вафли в stomасите си.

— Значи сте ходили у леля Берг — каза мама. — Тя зарадва ли ви се?

— О, да — отговори Юнас. — Зарадва се два пъти. Първо се зарадва, когато пристигнахме, и после се зарадва, когато си тръгнахме.

Леля Берг е най-добричката на света.

ОТИВАМЕ НА ИЗЛЕТ

Един ден татко каза:

— В неделя ще отидем на излет!

— Ура! — извикахме Юнас и аз.

— Ура, дете ще ходим на излет! — рече Лота.

В неделя мама стана рано и изпържи палачинки, и намаза сандвичи, и приготви в термоси какао за нас и кафе, което да пият татко и тя. Щяхме да си носим и бутилки лимонада.

Когато докара колата, татко каза:

— Да видим сега дали ще съберем всичко в това старо малко автомобилче. Да видим дали ще мога да натъпча вътре мама и Юнас, и Мия, и мъничката Лота, и двацет и шест палачинки, и кой знае колко сандвичи...

— И Мечо — каза Лота.

Този Мечо е голямо розово прасе от плат, което е на Лота, и тя иска да си го носи навсякъде. Въобразява си, че е мечка и затова го нарича Мечо.

— Обаче той е прасе и открай време е бил прасе — казва Юнас.

Тогава Лота почва да крещи, че Мечо е мечка.

— Да не би мечките да са розови? — пита Юнас. — Ти как мислиш, той полярна мечка ли е, или обикновена?

— Той е прасешка мечка — отговаря Лота.

Позволиха на Лота да вземе своята прасешка мечка на излета. Като седнахме в колата, тя попита:

— Мамо, прасетата могат ли да си имат дечица?

— За Мечо ли говориш, или за истински прасета, каквито има при баба и дядо на село? — запита мама.

Тогава Лота рече, че говори за истински живи прасета, а не за такива мечки като Мечо. Мама каза, че истинските живи прасета, разбира се, могат да си имат дечица.

— Не могат — обади се Юнас.

— Могат, как да не могат! — каза мама.

— Не могат да си имат деца — рече Юнас. — Могат да си имат само прасенца.

Тогава всички избухнахме в смях и татко каза, че нямало похитри дечурлига от тези на улица „Тряскаджийска“.

Пътувахме до едно малко езеро. Татко остави колата на горския път и после отнесохме всичкото ядене до езерото. Там имаше дълъг мостик, който почваше от брега и влизаше навътре в езерото, и Юнас, аз и Лота искахме да тръгнем по мостика, за да видим дали във водата има риби. Мама веднага легна на тревата и каза на татко:

— Тук ще лежа целия ден и няма да мръдна от мястото си, а ти ще наглеждаш децата!

Татко дойде с нас на мостика, там налягахме по корем и видяхме сума мънички рибки, които плуваха много бързо. Татко ни направи въдици от дълги пръчки, които отрязва в гората. А ние набодохме трохи на куките и седяхме дълго там, ама не уловихме никаква риба.

Тогава отидохме в гората, но мама ни каза да не ходим много надалеч.

Видяхме някаква птичка, която кацна на един храст и после пак отлетя. Отидохме там и погледнахме и между клоните, почти до земята, имаше гнездо с четири малки сини яйца. О, това бяха най-сладките яйчица, които съм виждала! Лота искаше да остане и през цялото време да гледа гнездото и протегна напред Мечо, за да види и той. Ама Юнас и аз знаехме едно чудесно дърво за катерене там наблизо и искахме да отидем да се катерим по него, та Лота трябваше да дойде с нас, въпреки че не искаше.

Аз смея да се катеря по дървета и Юнас също. Ама Лота не. Помогнахме ѝ да се изкатери съвсем малко, пък тя почна да крещи:

— Пуснете ме долу, пуснете ме долу!

И когато слезе, взе да гледа сърдито дървото и каза:

— Това е лудост да се катериш по такива дървета!

После мама ни извика да ядем и ние се върнахме бегом при езерото. Тя беше постлала на тревата една мушамена покривка и дори бе сложила върху покривката жълтурчета в една чаша и беше наредила всичките сандвичи и палачинките, и всичко останало. Насядахме на тревата да ядем. Така е много по-весело, отколкото на маса. Палачинките бяха страшно вкусни, защото им слагахме и конфитюр, и захар. Сандвичите също бяха вкусни. На мене най-много ми харесаха онези, в които имаше кюфте, а Юнас хареса най-много онези с хайвер и яйце. Затова си ги разменихме и той получи моя сандвич с хайвер, пък аз — неговия с кюфте. Лота обича всякакви сандвичи и не искаше да разменя своите с никого. Тя яде много, нашата Лота. Само веднъж, когато беше болна, не ѝ се ядеше нищо и на мама ѝ беше много мъчно, че Лота не иска да яде.

И една вечер, когато трябваше да си каже вечерната молитва, Лота рече:

— Дядо Господи, направи така, че пак да ми се иска да ям. Ама не рибени кюфтета!

Юнас, Лота и аз получихме по едно шише лимонада. Лота взе малко пясък от брега и го сипа в своята лимонада, а като я попитахме защо прави така, каза, че искала да види дали е вкусно.

След като ядохме, татко се изтегна на тревата и рече:

— Колко е хубаво тук, на слънце! Мисля, че ще подремна. Децата могат да се наглеждат едно друго. Обаче на мостика няма да ходите, така да знаете!

Ние не отидохме на мостика, но малко по-нататък до езерото имаше една доста висока скала и се качихме на нея. Юнас каза, че ще ни покаже как татко скача с главата надолу.

— Ей така прави — рече той, протегна ръце нагоре и подскочи мъничко.

И, представете си, взе че падна в езерото, въпреки че нямаше такова намерение.

А на всичко отгоре мама беше казала, че още не бива да се къпем, защото водата била прекалено студена.

Юнас потъна, пък Лота и аз се разпищяхме колкото ни глас държеше. Но аз взех един клон, дето лежеше на скалата, и когато Юнас изплува, успя да хване клона и се вкопчи в него. А Лота взе да се смее. Точно тогава дотичаха татко и мама и татко извади Юнас от водата.

— Какви ги вършиш, Юнас! — викна мама, когато Юнас излезе съвсем мокър на брега.

— Той искаше само да ни покаже какво прави татко — обади се Лота и страшно много се смя на Юнас, защото панталонките му изглеждали ужасно смешни.

Юнас трябваше да съблече всичките си дрехи и мама ги закачи на едно дърво да съхнат. Но когато решихме да се прибираме, дрехите му още не бяха изсъхнали, та Юнас трябваше да седи увит в одеялото. Лота се смя много и на това. Ама после никак не се смееше. Защото, когато щяхме да потеглим, не можахме да намерим Мечо. Търсихме ли, търсихме навсякъде, обаче Мечо го нямаше и мама каза, че ще трябва да се приберем без него. Тогава Лота се разпищя по-силно, отколкото когато Юнас падна в езерото.

— Мечо може да прекара сам една хубава спокойна нощ в гората — каза татко. — Пък утре ще се върна тук и ще го намеря.

Но Лота пищеше ли, пищеше.

— Може да дойде някой магьосник и да изплаши Мечо — викаше тя.

— Ако Мечо срещне някой магьосник, май че магьосникът ще се изплаши повече — рече татко.

— Помниш ли кога държеше за последен път Мечо? — попита мама.

Лота се замисли.

— В дванайсет часа — каза.

Но Лота не познава часовника, та това беше измишльотина. Татко казва, че Лота е твърдоглаво дете, което говори какво ли не.

Обаче аз си спомних, че Лота държеше Мечо, когато бяхме при гнездото. Отидохме всички до дървото, по което се катерихме, защото Юнас и аз знаехме, че гнездото е съвсем наблизно.

И до храста с гнездото наистина лежеше Мечо и Лота го взе, и го целуна по зурлата, и рече:

— Миличкият ми Мечо, седял си през цялото време тук и си гледал сладичките мънички яйца!

Юнас каза, че горката мама птичка сигурно цял ден не е посмяла да се върне при своите яйца, защото свинските мечки са най-добрите плашила.

Тогава Лота се ядоса и заяви:

— Мечо не е пипнал нищо. Само е седял и е гледал сладичките мънички яйца.

След това тръгнахме към къщи и Юнас седя през цялото време увит в одеялото.

Вечерта мама и татко дойдоха в детската стая да ни кажат „лека нощ“, както обикновено. И татко застана до леглото на Лота, която

лежеше с мръсния Мечо до себе си.

— Е, Лота — рече татко, — кое беше най-хубавото от днешния ден? Когато намерихме Мечо, нали?

— Не, най-хубавото беше, когато Юнас падна в езерото — отговори Лота.

ЗАМИНАВАМЕ ПРИ БАБА И ДЯДО

Щом стане лято, заминаваме с мама на село при нейните родители. Татко също идва там през отпуската си. До бабини пътуваме с влак, защото мама не може да кара колата.

— Трябва да сте послушни във влака, за да не се притеснява мама — каза татко, когато заминавахме това лято.

— Само във влака ли трябва да сме послушни?

— Не, навсякъде — отговори татко.

— Ама ти каза, че трябва да сме послушни само във влака — рече Лота.

Обаче точно тогава влакът тръгна и татко успя само да ни помахаша с ръка и ние му махахме и викахме „довиждане“.

Седяхме почти сами в едно малко купе. Там седеше и един стар чичко — само за него се намери място. Лота беше взела със себе си своя Мечо, пък аз носех най-голямата си кукла, дето се казва Мод Ивон Марлен.

Онзи чичко имаше брадавица на брадата си и когато излезе и застана до прозореца в коридора, Лота пошепна доста високо на мама:

— Този чичко има брадавица на брадата си...

— Тихо — прошепна мама, — може да те чуе.

Тогава Лота страшно се учуди и каза:

— Ама той не знае ли, че има брадавица на брадата си?

После дойде кондукторът и продупчи билетите. Само мама и Юнас имаха билети, защото Лота и аз пътуваме още без пари.

— На колко години е това момиченце? — попита кондукторът и посочи мене.

Аз казах, че скоро ще стана на шест години.

Той не попита на колко години е Лота, защото можеше да види, че е прекалено малка, за да има нужда от билет. Ама Лота каза:

— Аз съм на четири години, пък мама е на трийсет и две. А това е Мечо.

Тогава кондукторът се засмя и каза, че в този влак всички мечовци се возят безплатно.

В началото седяхме мирно и гледахме през прозореца, но после ни омръзна. Юнас и аз излязохме в коридора и влизахме в други купета и говорихме с хора, които не познавахме. Обаче от време на време се връщахме при мама, за да не се тревожи.

Мама непрекъснато разказваше приказки на Лота, та да седи мирно. Тя не искаше Лота да излиза в коридора, защото каза, че никога не се знаело какво ще направи Лота.

— Разкажи приказката за „Козлите Брюсе“, иначе ще изляза в коридора — рече Лота.

Във влака ядохме сандвичи и пихме лимонада. Изведнъж Лота взе от сандвича си един резен салам и го лепна на прозореца. Мама ѝ се разсърди много за това и я попита:

— Защо размазваш салама по прозореца?

— Защото залепва много по-здраво от кюфтетата — отговори Лота.

Тогава мама ѝ се разсърди още повече. И мама трябваше да търка дълго-дълго прозореца със салфетка, докато най-сетне го изчисти от салама на Лота.

Веднъж, когато влакът спря на една гара, Юнас реши той и аз да слезем за малко да подишаме чист въздух. Не можахме да отворим сами вратата, но една лелка ни помогна.

— Наистина ли ще слизате на тази гара? — попита тя.

— Да — отговорихме ние.

Защото ние *щяхме* да слезем, ама *щяхме* пак да се качим, разбира се.

След като слязохме от влака, отидохме до последния вагон и точно преди влакът да тръгне, скочихме в последния вагон и минахме през целия влак, докато стигнахме до нашето купе. Когато стигнахме там, видяхме, че мама и онази госпожа, дете ни помогна с вратата, стоят и говорят с кондуктора и мама викаше:

— *Трябва* да спрете влака, защото децата ми са слезли.

Но точно тогава ние пристигнахме и Юнас каза:

— Ама се качихме пак.

Тогава мама се разплака, а кондукторът и онази лелка, дете ни помогна да отворим вратата, взеха да ни се карат. Но защо ли ни се

караше и лелката, след като тя ни помогна?

— Сега ще влезете в купето, ще седнете при Лота и няма да мърдате повече от местата си — каза мама.

Обаче Лота я нямаше в купето. Беше изчезнала. Тогава мама за малко не се разплака пак. Всички тръгнахме да търсим Лота. И най-после я намерихме в едно много далечно купе, където разправяше нещо на сума хора. Чухме я, че казва:

— В нашето купе седи един чичко и той има брадавица, ама не знае, че я има.

Тогава мама хвана здраво Лота и я повлече към нашето купе.

И там трябваше да седим съвсем мирно, защото мама ни беше сърдита и каза, че щяло да ѝ е по-лесно да наглежда цяло стадо луди телета, отколкото нас. Аз пък се сетих, че скоро ще видя телетата у баба и дядо. И много се зарадвах.

Баба и дядо стояха на верандата и ни посрещнаха, когато пристигнахме.

— Ето че дойдоха моите сладки дечица — каза баба.

— Чудесни сладки дечица! — рече мама.

— Утре ще яздите на Блакен — обади се дядо.

— Елате с мен в плевнята да видите котетата на Мърка — каза баба.

Лота взе да дърпа баба за престилката и рече:

— Имаш ли още бонбони в шкафа, бабо?

— Може и да имам — отговори баба. — Може би в шкафа ще се намерят няколко бонбончета.

Тогава усетих, че сме се върнали при дядо и баба.

ЛОТА КАЗВА ПОЧТИ НЕПРИЛИЧНИ ДУМИ

При баба и дядо има толкова много забавни неща.

Представете си, на едно голямо дърво в градината има нещо подобно на веранда. Високо горе в дървото! Дотам води една стълба и когато човек се покатери по стълбата, стига до тази веранда и там има маса с пейки наоколо и всичко е оградено с парапет, та никой да не падне долу. Баба нарича тази веранда Зелената беседка. От всички места, където човек може да седне и да яде, най обичам такива, дето са по дърветата.

Като се събудихме първия ден у баба и дядо, Юнас веднага попита:

— Бабо, нали можем да решим непрестанно да ядем в Зелената беседка?

— Ай, ай, ай — каза баба, — какво мислите, че ще каже Майкен, ако е принудена да мъкне яденето три пъти на ден по тази разклатена стълба?

— Тогава ще кажа, че няма да го бъде — рече Майкен.

Майкен е бабината домашна помощничка. Тя е много добричка, ама никак не обича да яде по дърветата.

— Ама, бабо, *ние* поне можем да си занесем нашето ядене в Зелената беседка — казах.

— Защото иначе много ще се разсърдим — рече Лота. Малко е глупавичка нашата Лота.

Тогава баба каза, че не искала Лота да се сърди и затова щяла да ни даде палачинки да си ги занесем в Зелената беседка.

Баба изпържи сума палачинки и сложи в една кошница палачинките, кесийка захар, бурканче конфитюр, чинии и вилици, сложи вътре и едно шише мляко и три тенекиени канчета.

След това се покатерихме в Зелената беседка. Юнас се изкатери пръв с кошницата, после аз и накрая Лота.

— Ако изтървеш кошницата, Юнас, много ще се смея — каза Лота.

Обаче Юнас не изгърва кошницата и ние наредихме всичко на масата горе на дървото и седнахме на пейките, и си ядохме палачинките с много конфитюр и захар, и пихме мляко, а дървото през цялото време шумолеше. Палачинките бяха страшно много и Лота не можа да изяде своите. И, представете си, тя взе че ги накачи по клоните на дървото!

— Играя си, че те уж са листа — рече Лота.

А палачинките се люшкаха напред-назад, когато духнеше вятърът, и почти приличаха на листа.

— Внимавай да не разбере мама — казах ѝ аз.

Ама Лота пет пари не даваше какво ѝ говоря. Седеше си там, гледаше палачинките и пееше една песен, която татко често пее, а тя почва така: „Хей, как шумят листата!“.

Скоро тя огладня пак и тогава отхапа от всички палачинки, та по дървото висяха само половинки палачинки.

— Играя си, че съм агънце, дете пасе листа в гората — рече тя.

Изведнъж долетя една птичка и тогава Лота каза на птичката:

— *Ти* можеш да ядеш от моите палачинки, ама Юнас и Мия не бива.

Обаче птичката не искаше палачинки. Пък Юнас и аз усетихме, че още сме гладни и аз протегнах ръка и казах:

— Аз съм беден човек, дай ми нещичко в ръката!

Тогава Лота ми даде една палачинка, която беше нахапала, и аз си я намазах с конфитюр, поръсих я със захар и я изядох, а тя много ми се услади, въпреки че беше само половин палачинка. Юнас също получи палачинки от Лота, когато каза: „Аз съм беден човек, дай ми нещичко в ръката“, защото Лота обича такива малко глупави игри. Най-после изядохме всичките палачинки на Лота и тогава тя рече:

— Палачинковите листа се свършиха. Ще почнете да ядете от зелените!

И откъсна цяла шепа зелени листа и искаше да ги ядем. Но Юнас и аз казахме, че сме сити.

— Със захар и конфитюр може — заяви Лота и взе че намаза конфитюр върху едно зелено листо, поръси го със захар и го изяде.

— Внимавай на листото да няма някоя гъсеница — каза Юнас.

— Да внимава гъсеницата — рече Лота.

„Много хрумвания има това хлапе“, вика дядо.

Представете си, на другия ден, който беше неделя, за обяд имаше херинга, а херингата е най-омразното ядене на Лота след рибените кюфтета. Времето беше много хубаво и когато е тъй хубаво, баба и дядо винаги ядат навън в градината на една маса, дето стои под най-голямото дърво.

Всички насядахме около масата: баба и дядо, и мама, и Юнас, и аз, ама Лота си играеше с котката и не идваше, въпреки че мама я повика много пъти. Най-сетне дойде и като видя, че има херинга, каза:

— Херинга в неделя... пфу по фараона^[1]!

Тогава мама много ѝ се разсърди, защото хиляди пъти е повтаряла на Лота да не казва „пфу по фараона“, което е почти проклетие. И мама рече, че ако Лота каже само още веднъж „пфу по фараона“, няма да остане при баба и дядо, а ще трябва да се върне в града. И не позволиха на Лота да седне да яде с нас заради това, дето го каза, и тогава тя взе да обикаля из градината и крещеше, докато ние ядяхме.

После трябваше да седне сама на масата и да яде, обаче тя само крещеше. Мама изпъди Юнас и мен и ни каза да отидем да играем, та Лота да седи сама, докато стане послушна. Обаче ние застанахме зад ъгъла на къщата и гледахме Лота, която крещеше ли, крещеше. Най-после млъкна, но то било само защото пак ѝ дошло наум едно от нейните чудновати хрумвания. Взе херингата, която лежеше в чинията

й, отиде до бѣчвата с вода, която стоеше под улука, и потопи херингата в нея. Тогава мама пристигна тъкмо навреме и я видя, пък Лота рече:

— Защо пък, по фараона, да не си поплува малко!

— Лота, помниш ли какво ти казах? — попита мама.

Лота кимна и влезе в къщата, а подир малко излезе, като носеше своето малко кюфарче, пък от него висеше един колан и се влачеше по земята след нея. И мама, баба, дядо, Юнас и аз гледахме как Лота ще си замине. Тя отиде при баба и дядо, направи малък реверанс и каза:

— Ще си замина у дома при татко, защото той е много по-добър от мама.

Не си взе сбогом с мама, нито с Юнас или с мен. И ние я гледахме как върви и влачи колана след себе си. Но когато стигна до портата, спря. Стоя доста време съвсем неподвижно.

Тогава мама я настигна и попита:

— Е, Лота, няма ли да си заминеш?

А Лота рече:

— По фараона, мамо, не мога да пътувам сама във влака!

Пък мама вдигна Лота на ръце и каза, че ще е по-добре да остане където е, защото на всички би ни било много мъчно, ако тя си замине. А Лота прегърна мама през врата и се разплака и не искаше да говори с Юнас и с мен, въпреки че ние искахме да я утешим и да я цункаме.

Но вечерта, след като си бяхме легнали, баба седна при нас и взе да ни разказва нещо от Библията и ни показа картините в една хубава Библия, която тя си има. А на едната картина беше нарисуван някой си Йосиф и баба каза, че Йосиф получил много хубав пръстен от фараона на Египет.

Тогава Лота извика:

— Ай, ай, бабо, какво каза ти сега?

Но Лота почти никога не казва вече „по фараона“.

[1] В Швеция изрази като „по дяволите“, „дявол да го вземе“ и други подобни се считат за ругатни и за неприлични. Затова думата

„дявол“ се замества с друга. Лота явно е чула някого да казва това. —
Б.пр. ↑

ЛОТА ИМА ЩАСЕН ДЕН

Едно от най-хубавите неща, които има при баба и дядо, е детската къщичка, в която са си играли мама и леля Кайса, когато били малки. Тя е червена и се намира в единия ъгъл на градината, а дотам води тясна пътечка и отпред има зелена морава, по която растат парички. Вътре в къщичката има малки бели мебели — маса, столове и бюфет, а в бюфета са наредени един кукленски сервиз, малко тиганче за палачинки, кукленска ютия и малка кана за сок с чаши към нея. В детската къщичка живеят куклите на мама и на леля Кайса. Там има и една табуретка, дето била на баба, когато *тя* била малка — чудна работа, че табуретки могат да станат толкова стари!

Един ден, когато бяхме при баба и дядо, си играехме в детската къщичка. Играехме, че Юнас уж е татко, пък аз съм мама, а Лота е нашата домашна помощничка и се казва Майкен.

— Татко ще излезе сега с бебето — каза Юнас, взе кукленската количка с куклата бебе на леля Кайса и излезе в градината.

— Тогава аз ще изтъркам пода на кухнята — заяви Лота.

— Не, първо ще приготвим сирене — рекох аз, защото нали аз трябваше да решавам, след като бях мама.

— Тук няма да се готви никакво сирене, докато не съм изтъркала пода — викна Лота.

Но тогава Юнас и аз казахме, че Лота няма да играе с нас, ако не върши каквото ѝ кажем. И после правихме сирене. Като приготвяме сирене, вземаме френско грозде и малини и ги слагаме в една носна кърпа, после изцеждаме целия сок и от това, дето остава в носната кърпа, правим малки кръгли питки сирене, които са страшно кисели.

— Може ли сега най-сетне да изтъркам пода на кухнята? — попита Лота.

След това взе кофата и отиде в кухнята на баба да налее вода и изсипа почти цялата вода на пода в детската къщичка, взе да търка с една четка, на която беше сложила сапунена каша, и цялата се намокри.

— Плуваш ли, или какво правиш? — попита Юнас, който не разхождаше вече бебето.

— Търкам кухнята — отговори Лота. — Защото кухнята *трябва* да се изтърка и това е най-забавното нещо.

Обаче Юнас и аз трябваше да си помагаме, за да оберем водата. Лота не искаше да я обере. Просто стоеше встрани и гледаше.

Майкен, *истинската* Майкен, обича да пее и да танцува, размахва крака и пее: „Трала-лала-леп, мисля си за теб“.

Лота взе да прави като Майкен, да размахва крака и да пее „Трала-лала-леп, пръскам аз по теб“. Взе метличката за прах, дето виси на стената в детската къщичка, и когато пееше „пръскам“, я потапяше в кофата, пръскаше сума вода по Юнас и по мен и се смееше колкото й глас държи. Тогава ние се ядосахме и казахме, че ако се държи така глупаво, нека сама обере водата. Но Лота продължи да размахва крака и да пее „... пръскам аз по теб“. Подът беше много хлъзгав от сапунената каша и по едно време, когато размахваше много силно крака, Лота падна и удари главата си в бюфета — горкичката Лота! Тогава се разпищя и викна:

— Не е весело да съм Майкен.

След това излезе да потърси котката, пък Юнас и аз останахме да си играем сами и направихме спанак от люлякови листа и ядохме сирене и спанак, ама само наужким.

Изведнъж чухме Лота да крещи навън и като погледнахме, видяхме, че тя дърпа котката за опашката, а котката сърдито я драска. Тогава Лота влезе разплакана при нас в къщичката и се развика:

— Само я хванах за дръжката, пък тя ме одраска!

Мама и баба не бяха у дома, та тръгнахме да търсим Майкен, за да сложи лейкопласт на Лота. Майкен я нямаше в кухнята.

Но Лота беше забравила да затвори крана, когато взе вода, за да търка пода, и мога да ви кажа, че на пода в кухнята имаше десет пъти повече вода, отколкото в детската къщичка, когато Лота търкаше пода. Юнас изгази през цялата вода и затвори крана и точно тогава дойде Майкен. Тя плесна с ръце и извика:

— Какво правиш, Юнас?

— Плува — каза Лота и се разсмя колкото й глас държи.

Обаче Майкен искаше да знае кой е оставил крана отворен и тогава Лота рече:

— Аз.

— Защо го направи? — попита Майкен.

— Защото имам щасен ден — отговори Лота.

Когато Лота казва „щасен ден“, иска да каже „нещастен ден“, в който всичко й върви наопаки.

Според мен Лота почти непрестанно има нещастен ден.

А пък Майкен забърса пода и залепи лейкопласт на Лота, и след това ни сложи какао и кифли на кухненската маса, и танцува за нас, размахваше крака и пееше: „Трала-лала-леп, мисля си за теб“.

Лота изяде пет кифли, Юнас изяде четири, пък аз изядох три.
— Това е един хубав щасен ден — каза Лота тогава. После
прегърна Майкен с всички сили и запя: — Трала-лала-леп, ще целуна
теб.

И го направи, а Майкен каза, че била сладко хлапенце.

ЛОТА Е НЕГЪРСКИ РОБ

Юнас, Лота и аз имаме двама братовчеди, които са деца на леля Кайса. Когато бяхме лятос на село при баба и дядо, леля Кайса също дойде и доведе Анна-Клара и Тоте. Анна-Клара и Тоте са нашите братовчеди. Анна-Клара е толкова голяма, колкото Юнас, а Тоте е толкова нов, като Лота. Анна-Клара може да напердаши Юнас, защото е страшно силна и освен това обича да заповядва. А Лота може да напердаши Тоте като едното нищо и наистина го прави, макар мама да ѝ казва, че така не бива.

— Защо биеш Тоте, който е толкова добричък? — попита мама Лота.

— Защото е много сладък, като плаче — отговори Лота.

Тогава пратиха Лота да седи сама в детската къщичка, за да стане добра. А пък Анна-Клара измисли да играем, че Лота уж лежи в затвора и ние ще я спасим.

— Първо трябва да ѝ дадем тайно малко храна — каза Анна-Клара. — Защото в затвора им дават само хляб и вода.

Отидохме в кухнята и помолихме Майкен да ни даде студени кюфтета. Анна-Клара сложи кюфтетата в една кошничка, в която

берем ягоди. После Юнас и Анна-Клара се покатериха на покрива на детската къщичка и извикаха на Лота, че ще ѝ спуснем храна през комина.

Но Лота си подаде главата през прозореца и попита защо да не си получи храната през прозореца или през вратата.

— Вратата не е ли заключена? — попита Анна-Клара.

— Не, това е съвсем ужким затвор — рече Лота. — Елате тук с кюфтетата!

А пък Анна-Клара се ядоса на Лота и каза, че когато лежиш в затвора, храната трябва да ти се подава през комина.

— Това е! — отсече Анна-Клара.

— Е, хайде тогава — рече Лота.

Анна-Клара носеше един дълъг канап в кошничката и я спусна с него през комина.

Юнас също помагаше да я спускат, но не много. Пък Тоте и аз трябваше само да стоим долу и да гледаме.

— Кюфтетата пристигат! — изкрещя Лота вътре в къщичката. — И много сажди — каза след малко.

Тоте и аз погледнахме през прозореца и видяхме как Лота изяде кюфтетата. Но по тях имаше много сажди, та на Лота лицето и ръцете станаха съвсем черни. Анна-Клара реши, че така било още по-добре, защото сега Лота можела да е негърски роб, когото можем да спасим. А Лота се намаза с още повече сажди, за да стане истински негърски роб.

Но Тоте се разплака, защото мислеше, че негърските роби са страшни.

— Те не са никак страшни — каза Анна-Клара.

— Ама изглеждат страшни — викна Тоте и ревна още по-силно. Пък Лота беше много доволна, взе да прави гримаси на Тоте и каза:

— Някои негърски роби са доста страшни.

След това рече:

— Спасете ме веднага, защото искам да се разхождам и да стряскам хората. Много обичам хората да се плашат от мен.

Анна-Клара и Юнас измислиха да спасим Лота през прозореца на задната страна на къщичката. Отидохме да донесем дъската от люлката, защото Анна-Клара каза, че дъската щяла да е мост над пропастта, която била до затвора.

Опряхме дъската на прозореца и Анна-Клара, Юнас и аз се прекатерихме, за да спасим негърския роб. Обаче Тоте не искаше. Само ни гледаше и плачеше.

Като влязохме в детската къщичка, Лота я нямаше. Анна-Клара страшно се ядоса.

— Къде е отишло това хлапе? — кресна тя.

— Избягах — каза Лота, когато я заловихме. Стоеше сред храстите френско грозде и си хапваше от него.

— Нали щяхме да те спасяваме! — викна Анна-Клара.

— Аз се спасих сама — рече Лота.

— С теб просто не може да се играе! — каза Юнас.

— Ха-ха! — изсмя се Лота.

Тогава пристигна мама и видя, че Лота не е в детската къщичка.

— Сега добра ли си вече? — попита мама.

— Да... ама съм черна — отговори Лота.

Мама като че ли също се страхуваше от негърски роби, защото плесна с ръце и каза:

— Олеле, на какво приличаш!

И Лота трябваше да отиде в лятната кухня и да се мие половин час.

А следобед отнесохме със себе си кошничката от кюфтетата и набрахме в нея много диви ягоди. По ливадите при баба и дядо има страшно много диви ягоди. Обаче — ай! — как се изплашихме, докато беряхме ягодите, защото видяхме една змия. Само Тоте не се изплаши.

— Я виж, там лежи една опашка, дете си няма куче — каза Тоте.
Не беше разбрал, че е змия.

Прибрахме се и Анна-Клара раздели дивите ягоди, та всеки получи еднакво много.

Само че Анна-Клара получи най-едрите и най-червените. Тоте и Лота седнаха на верандата, за да си ядат ягодите.

Изведнъж чухме, че Тоте плаче.

Леля Кайса подаде глава през прозореца и попита:

— Защо плаче Тоте?

— Плаче, защото не му давам да опита от моите ягоди — отговори Лота.

— Неговите свършиха ли? — попита леля Кайса.

— Да — каза Лота, — съвсем се свършиха. А докато ги ядях, той също плачеше.

Тогава дойде мама, взе ягодите на Лота и ги даде на Тоте, пък Лота рече:

— Тра-ла-ла, май ще отида да си легна.

— Така ще е най-добре — каза мама. — Сигурно си уморена, Лота.

— Никак не съм уморена — заяви Лота. — Имам още много тичане в краката. Ама все пак ще си легна.

Обаче вечерта Лота беше много добричка към Тоте.

Той трябваше да спи съвсем сам в малката гостна стая. Тогава го хвана страх от тъмното и искаше вратата да остане отворена.

Леля Кайса каза:

— Но, Тоте, у дома никога не те е страх да спиш на тъмно.

Пък Лота се обади:

— Не разбираш ли, лельо Кайса, че у дома то си е неговото тъмно. Той не е свикнал с бабиното тъмно.

Тогава позволиха на Тоте да спи в същата стая с мен, Юнас и Лота. А Лота го целуна и го зави и каза:

— Сега ще ти попея и няма да се страхуваш.

И после запя, както ни пее мама:

*Виж, ангели небесни,
разперили крила,
пазят децата с песни
до края на нощта.*

— А също и Лота — каза Лота. — И никакъв негърски роб!

КАК СЕ ВЕСЕЛИМ НА КОЛЕДА!

Веднъж Юнас ме попита:

— Кое обичаш най-много: слънцето или луната, или звездите?

Аз казах, че всичките ги обичам еднакво много. Но може би обичам мъничко повече звездите, защото светят толкова хубаво, когато отиваме на коледната служба в черквата. И самата Коледа много обичам.

Миналата Коледа си пожелах да ми подарят ски. И затова много се страхувах, че няма да падне сняг. Лота също искаше да има сняг, защото си беше пожелала шейна.

Когато си легнахме една вечер малко преди Коледа, Лота каза:

— Помолих татко за шейна, сега ще помоля Дядо Господ да завали сняг, иначе не мога да се пързаям.

После каза ей това:

— Мили Дядо Боже, направи така, че веднага да завали сняг. Помисли за горките цветенца. На тях им трябва топла завивка, като лежат в земята и им е толкова студено.

След това надникна през ръба на леглото и ми рече:

— Нали бях много хитра, дето не казах, че искам снега за шейната си?

И, представете си, когато се събудихме на другия ден, беше почнало да вали сняг. Юнас, Лота и аз застанахме до прозореца само по пижами и гледахме как падат все повече снежинки на двора и в нашата градина, и в градината на леля Берг. Облякохме се колкото може по-бързо и изтичахме навън, взехме да хвърляме снежни топки и направихме един много, много хубав снежен човек, а татко му нахлупи шапката си, когато се прибра. Целия ден много се веселихме и мама беше доволна, че сме навън, защото госпожа Франсон беше дошла и помагаше на мама да приготви хубаво къщата за Коледа. Лота обича да си приказва с госпожа Франсон и ѝ говори на „ти“, макар мама да ѝ казва, че не бива. Госпожа Франсон обича да приказва с Лота, но мама ѝ е казала да не отговаря, когато Лота ѝ говори на „ти“.

В деня, когато направихме снежния човек и влязохме, за да закусим, Лота каза на госпожа Франсон:

— Ей, ти, пипни да видиш колко са ми мокри ръкавиците!

Тогава госпожа Франсон не отговори, пък Лота попита:

— Ти видя ли нашия снежен човек?

Ама госпожа Франсон пак не отговори. А пък Лота мълча дълго време и после каза:

— За какво, по фараона, ми се сърдиш, госпожо Франсон?

Тогава мама рече:

— Лота, ти знаеш, че не бива да казваш „по фараона“ и да говориш на „ти“ на госпожа Франсон.

— Значи изобщо не мога да говоря с нея — отвърна Лота.

Госпожа Франсон каза, че непременно искала Лота да говори с нея и помоли мама да позволи на Лота да ѝ говори на „ти“. Пък мама се засмя и каза, че Лота може да ѝ говори на „ти“.

— И да казвам „по фараона“ — рече Лота.

— Не. „По фараона“ не бива — отговори мама.

После мама излезе и тогава Лота каза:

— Знам какво ще правя. Когато искам да кажа „фараона“, ще казвам „Франсон“. Защото мама обича да казвам „Франсон“.

И след това добави:

— По Франсон, колко е весело на Коледа!

А това е вярно — че е весело, искам да кажа. Юнас и аз, и Лота помагахме на мама с коледните приготвления. Изгребахме снега на двора и сложихме едно коледно снопче жито за птичките. Мама каза, че сме добри деца.

— Не знам какво бих правила, ако ви нямах вас — рече тя.

Лота бършеше всеки ден много хубаво ножовете и каза:

— Не знам какво бих правила, ако се нямах себе си. Ама, по Франсон, колко много трябва да се работи!

Когато купувахме коледните подаръци, също беше много весело. От касичките си извадихме парите, които бяхме пестили през цялата година, и тримата тръгнахме из града да купуваме коледни подаръци. Забавно е да купуваш коледни подаръци, когато има сняг и площадът е пълен с елхи и хората влизат и излизат от магазините. Юнас и аз искахме да купим за Лота една плаваща кукличка за ваната и когато влизахме в магазина за играчки, ѝ казахме да остане на улицата и да ни чака.

— Обаче не бива да надничаш — каза Юнас.

— Да, ще гледаш витрината на сладкарница „Карлман“ — рекох аз.

След като Юнас и аз купихме кукличката и излязохме на улицата, Лота беше изчезнала. Но изведнъж излезе от сладкарницата.

— Какво си правила там? — запита Юнас.

— Купих ти коледен подарък — отговори Лота.

— И какво купи? — попита Юнас.

— Един сладкиш със сметана — рече Лота.

— Ох, глупаче, той ще се развали до Бъдни вечер — викна Юнас.

— Да, сетих се за това — каза Лота. — И затова го изядох.

Представете си, точно тогава по улицата се зададе нашият татко. Той не знаеше, че сме тръгнали сами да купуваме коледни подаръци.

— Струва ми се, че съм виждал някъде тези деца, ама не си спомням къде — каза татко. — Но те изглеждат добрички и затова ще ги поканя на сладкарница.

Ей, как се зарадвахме! Татко ни позволи да прием какао и да ядем сладки колкото си искаме. И седяхме на зеленото канапе в „Карлман“, и наоколо имаше много хора, които говореха и бърбеха, и всички имаха пакети с коледни подаръци, които бяха купили, а във на улицата валеше сняг и сладкишите бяха натъпкани с разбита сметана — ех, какъв весел ден беше! При нас дойде една лелка, дете се казва госпожа Фриберг, и почна да говори с татко. Юнас и аз седяхме и мълчахме, обаче Лота говореше повече от госпожа Фриберг. По едно време татко каза:

— Лота, не бива да говориш, когато разговарят големите хора. Трябва да изчакаш, докато те свършат.

— Хо-хо — викна Лота, — това съм го опитвала, ама не става. Защото те никога не свършват.

Пък госпожа Фриберг се засмя и каза, че трябва да се прибере, за да пече коледните меденки. Ние също пекохме меденки, обаче на другия ден. Изпекохме толкова много, та Юнас и Лота, и аз имахме по една пълна кутия. Съвсем сами ги пекохме. Занесохме всичките кутии в детската стая и решихме да си запазим меденките за Бъдни вечер. Обаче Лота изяде своите още същия ден и не яде никакво пюре на вечеря.

— До Бъдни вечер може да се развалят — каза Лота.

А после идваше всеки ден и просеше меденки от Юнас и от мен, като викаше:

— Аз съм беден човек, дайте ми нещичко в ръката!

Обаче най-сетне дойде Бъдни вечер, а това е най-хубавият ден от цялата година. Ето какво правихме на Бъдни вечер.

Щом се събудихме, изтичахме долу в кухнята и там беше мама и приготвяше кафето. След това седнахме всички пред камината в хола и пихме кафе, въпреки че на нас обикновено не ни дават кафе. И към

него имаше кифлички с шафран, меденки и маслени бисквити. А елхата стоеше там и ухаеше страшно хубаво. Веднага след като си изпихме кафето, татко, Юнас, аз и Лота я окичихме. Мама беше в кухнята и приготвяше херинговата салата.

— Всичко е толкова красиво в нашата къща — каза Юнас, — та си мисля, че тя е най-красивата в целия град.

— И мирише най-хубаво — рече Лота.

Мама беше посадила сума бели зюмбюли, които ухаеха чудесно, и навсякъде имаше свещи и всичко изглеждаше съвсем различно от обикновено, и миришеше съвсем другояче. Много обичам на Коледа да мирише другояче.

Целия ден ядохме много и ядохме в кухнята, и си топяхме от тенджерата на печката. А следобед отидохме с мама при леля Берг и й занесохме коледни подаръци, а тя ни почерпи с карамелени бонбони и печени бадеми. Пък Лота получи една сладка червена шапчица, която леля Берг й беше изплела.

— Сега мога да стана Дядо Коледа — каза Лота.

Обаче не стана. Защото вечерта дойде истинският Дядо Коледа. Той затропа по площадката, почука на вратата и влезе с торба на гърба, която беше пълна догоре с коледни подаръци.

— Няма нужда да питам дали тук има добри деца — рече Дядо Коледа, — защото го виждам по табелката на вратата.

А после каза на Лота:

— Внимавай да не ти паднат очите от главата.

Защото Лота го зяпаше ококорено и очите ѝ бяха станали много големи и кръгли.

След това Дядо Коледа излезе и се върна с един голям пакет, в който бяха моите ски, и с още един голям пакет, в който беше шейната на Лота. А Лота просто стоеше и мълчеше и не мръдна, докато Дядо Коледа не си отиде.

— Защо си толкова мълчалива, Лота? — попита мама.

— Хваща ме гъдел в стомаха, като видя Дядо Коледа — каза Лота. — По Франсон, какъв гъдел ме хваща!

На Бъдни вечер няма нужда да си лягаме, докато не поискаме сами. Ядохме орехи и портокали пред камината и танцувахме около елхата и всичко беше толкова прекрасно! А на другия ден, на Коледа, отидохме на ранната коледна служба в черквата. Върху коледния сноп в двора се беше натрупал много сняг, но ние го изтърсихме, за да могат да си кълват врабчетата, и после отидохме на службата. Тогава звездите светеха, затова обичам най-много звездите, ама слънцето и луната също си ги бива. Когато звездите светят на улица „Тряскаджийска“, тя става някак особена. В почти всички къщи горяха

свещи и това изглеждаше красиво, ама и особено. Далеч-далеч, точно над покрива на общината, беше кацнала една звезда и тя беше най-голямата звезда, която съм виждала.

— Това сигурно е коледната звезда — каза Лота.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.